

Mgr. Radmila Veselá, posudek školitele dizertační práce

Radmilu Veselou jsem poznal několik let předtím, než se odvážně – jakožto matka dnes už tří dětí – pustila do své objevené dizertace. Nejprve jsem se s ní setkával ve výboru či Domácí radě Klubu Za starou Prahu, ve kterém Radmila obětavě pracovala na záchraně pražských památek a na různých osvětových akcích tohoto sdružení. Zároveň však byla činná jako kurátorka pozoruhodných výstavních programů pražského Obecního domu, které bohužel skončily po nekompetentních zásazích tehdejšího pražského radního pro kulturu Milana Richtera. Tady jsem s Radmilou mohl spolupracovat na premiéře velké mezinárodní výstavy *Zrození metropole* a na katalogu architektonického díla Jana Kotěry. Jakýmsi derivátem této druhé akce se stala knížka o Markově vile v Holoubkově, kterou jsme s Radmilou a s Dušanem Seidlem napsali pro soukromého objednavatele.

Z úvah o mezinárodním kontextu Kotěrovy tvorby se pak zrodil záměr Radmiliny dizertace. Zpočátku opravdu chtěla Kotěrovo dílo komparovat s dílem jeho slavného pařížského vrstevníka Augusta Perreta; zdálo se jí, že mezi přístupem obou architektů k tektonice či konstrukci existují zajímavé podobnosti. Když se však zahloubala do Perretova díla víc, k čemuž jí napomohla brilantní francouzština a možnost studia Perretovy pozůstalosti v Paříži, a když si pak lépe uvědomila ráz Perretova ohlasu v českém prostředí, téma jejího výzkumu se modifikovalo. Více se zaměřilo na Perreta, na jeho vztah k francouzské architektonické tradici nebo k Le Corbusierovi, popřípadě ke Karlu Teigemu, a výsledkem toho je předložená práce.

Práce si nesmírně vážím; možná právě proto, že jsem ji sledoval od začátku a viděl, jak se vyvíjí. Myslím, že během psaní se z Radmily stala jiná badatelka než ta, jaká kdysi přemítala o svém tématu. Radmila Veselá si především začala uvědomovat všechny složité problémy, spjaté s povahou tvorby moderního architekta, jejích teoretických reflexí, jejího ohlasu

v médiích nebo jejího dopadu v jiném jazykovém a kulturním prostředí. Z práce, která se mohla snadno pohybovat na solidní materiálové bázi, se tak stal důležitý příspěvek do mnohem teoretičtěji zaměřené debaty o novodobých architektonických dějinách. Vstup do této debaty – kromě procesu obhajoby – Radmile Veselé brzy zajistí vynikající stať, kterou o svém tématu napsala pro časopis *Umění* a kterou jsem mohl číst jako člen redakční rady. Doktorandka splnila všechny náležitosti pro obhajobu své práce, jako školitel ji k této obhajobě vřele doporučuji.

Prof. PhDr. Rostislav Švácha, CSc.,

v Praze 2. 8. 2013